

технологій, знижує ефективність створення і розвитку цифрових систем, порушує права громадян і організацій на рівний доступ до публічної інформації.

У даний час очевидна необхідність поглиблення аналізу заходів щодо формування цифрового управління на муніципальному рівні. Офіційна статистична інформація поки не має даних, які б характеризували рівень застосування цифрових технологій муніципалітетами. Показником оцінки інформаційної відкритості органів місцевого самоврядування часто є факт наявності (відсутності) інтернет-сайту (інтернет-сторінки) органу місцевого самоврядування. Між тим, факт наявності інтернет-сайту не завжди говорить про інформаційну відкритість органів місцевого самоврядування. На наш погляд, потрібен єдиний кількісний індикатор в галузі реалізації концепції електронної громади, наприклад частка адміністративних і муніципальних послуг, що надаються органами місцевого самоврядування та муніципальними установами в електронному вигляді онлайн.

Це передбачає подальше дослідження технологічних, правових, організаційних та фінансових умов вирішення зазначених проблем, що перешкоджають більш інтенсивному впровадженню цифрових технологій у діяльність посадових осіб органів місцевого самоврядування об'єднаних територіальних громад.

### Список використаних джерел

1. Квітка С., Мазур О. Доступ до мережі Інтернет через мобільні пристрої: світовий досвід та перспективи розвитку в Україні. Аспекти публічного управління. 2019. Т. 7, № 9-10. С. 5–18. DOI: <https://doi.org/10.15421/151944>.
2. Квітка С., Титаренко О., Мазур О. Оцінка стану цифрового розвитку адміністративно-територіальних одиниць Дніпропетровської області. Аспекти публічного управління. 2019. Т. 7, № 11. С. 15–25. DOI: <https://doi.org/10.15421/151952>.
3. Kvitka S., Borodin Ye., Yemelyanov V., Ivashova L. The foresight of national economy's digital development. Revista inclusiones. 2020. No. 7 (SI) P. 112–125. URL: <http://www.archivosrevistainclusiones.com/gallery/10%20vol%207%20num%20especialleabriljunio2020revinclusi.pdf>

Полосьмак К.О.

### ХАРАКТЕРНІ ВІДМІННОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Реформується і публічне управління, яке в сучасній Україні характеризується такими особливостями: є зовнішньо орієнтована діяльність уповноважених суб'єктів, пов'язана з реалізацією політичних рішень та впровадженням у життя положень Конституції та законів України. Слід зазначити, що через систему публічного управління формується солідарність між суспільством країни та держави як системи відносин, спрямованих на реалізацію цінностей суспільства, досягнення цілей публічної політики, а також створення конкурентоспроможної держави, визначальними характеристиками якої є верховенство права і розвинена правова

культура, збалансована представницька демократія, сильне самоврядування, дисциплінований і мобільний державний менеджмент.

Важливим елементом публічного управління та інструментом активізації громадянської активності в Україні постає місцеве самоврядування, становленню та розвитку якого за часів української незалежності приділено чимало уваги.

Система публічної влади України складається з державної влади та органів місцевої публічної влади. Публічне управління виступає як різновид соціального управління, локалізованого в межах територіальних колективів, що має кілька рівнів інституціоналізації: державний, регіональний і муніципальний. Як якісно нова форма публічне управління в сучасних умовах характеризується такими сутнісними властивостями як транспарентність, легітимність та демократичність.

Державний початок виявляється у тому, що: територія місцевої громади є державною територією, а місцеві жителі є громадянами держави; статус місцевого самоврядування визначається державою в Конституції та законах; місцеві справи вирішуються самостійно, але в руслі єдиної державної політики; органи місцевого самоврядування не мають права встановлювати свою компетенцію, оскільки це прерогатива держави.

У свою чергу, публічна складова має прояв у такому: органи місцевого самоврядування самостійно реалізують надані їм повноваження, і органи державної виконавчої влади не мають права втручатися в законну діяльність органів і посадових осіб місцевого самоврядування; матеріально-фінансову базу органів місцевого самоврядування складає комунальна власність і місцевий бюджет; місцеві ради самостійно встановлюють місцеві податки і збори; територіальні громади можуть мати власну символіку і статут, що відбивають історичні, національно-культурні, соціально-економічні особливості відповідної території; правові акти органів і посадових осіб місцевого самоврядування, затвердженні в межах їхніх повноважень, обов'язкові на території місцевого самоврядування для усіх фізичних і юридичних осіб [1].

Таким чином, органи місцевого самоврядування розглядаються як самостійний елемент державної (публічно-владної) системи, який має чітко визначену в законі сферу компетенції, а також чітко зафіксовані права, обов'язки і відповідальність.

Ключовими ознаками такої самостійності є:

- формування органів влади «знизу», тобто шляхом прямих виборів членами самоврядної спільноти;
- реальне існування автономних в межах своєї компетенції різних рівнів місцевого самоврядування, а також органів самоорганізації населення та громадського самоврядування з переданим їм колом повноважень і засобів для їх реалізації;
- наявність муніципальної власності на землю, тобто власності жителів (громадян) даного місцевого співтовариства на територію спільноти [3].

Публічне управління являє собою різновид суспільно корисної діяльності, яка здійснюється певною сукупністю суб'єктів, зокрема органами державної влади.

Наочним є взаємозв'язок публічного управління та державної влади, яка відповідно до Конституції України реалізується органами законодавчої, виконавчої та судової

влади. Зазначені види державної влади не можуть об'єднуватись, оскільки це буде мати своїм наслідком узурпацію влади [2].

Все це дає підстави стверджувати, що публічне управління має ґрунтуватись на цінностях цивілізаційного та формаційного розвитку, громадянського суспільства, забезпечувати максимальне включення громадян до управління суспільством, країною та державою для досягнення легітимно розроблених і визнаних цілей прогресу, забезпечувати пошук компромісів або усунення соціальних, економічних і політичних конфліктів у суспільстві. Можна вважати, що публічне управління є формою діяльності органів виконавчої влади, проте це не означає, що вони діють лише в названій формі.

Державне та місцеве управління – рівні публічного управління, але такі, що мають якісні відмінності: кожен рівень має лише йому властиві можливості залучення населення безпосередньо до процесу управління. Чим «нижче» рівень публічного управління, тим більшою є децентралізація повноважень та кількість процедур безпосередньої участі населення в управлінні. Саме тому низовий рівень публічного управління – місцеве самоврядування – є максимально децентралізованим і характеризується найбільшим ступенем участі населення в процесі ухвалення управлінських рішень.

### Список використаних джерел

1. Безверхнюк Т. М. Європейські стандарти врядування на регіональному рівні: монографія. Одеса. ОРІДУ НАДУ. 2015. 328 с.
2. Конституція України: зі змінами та доповненнями прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
3. Костенок І.В. Місцеве самоврядування як соціальний інститут та елемент громадянського суспільства: теоретичні засади та практичні особливості в українських реаліях. Донецьк. ДонДУУ. 2012. С. 127 – 137. Серія «Державне управління Т. XIII. вип. 235. Ч.2.

Прокопенко Л.Л.

### ОБОВ'ЯЗКИ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЛИТОВСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

Обов'язки і права державних службовців Литовської Республіки визначені в Законі «Про державну службу» от 8 липня 1999 р. № VIII-1316. Обов'язкам присвячена ст.16 Закону. Державні службовці зобов'язані: додержуватися Конституції, законів та інших правових актів; бути лояльним Литовській державі і її конституційному ладу; поважати права і свободи людини, служити громадським інтересам; належним чином виконувати встановлені в описі посади функції, а також своєчасно і якісно виконувати доручені завдання; дотримуватися встановлених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами принципи і правила діяльності та службової етики державних службовців, уникати конфлікту публічних і приватних інтересів, в установленому правовими актами порядку декларувати приватні інтереси, не зловживати службою; дотримуватися правил внутрішнього розпорядку